כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות

בסודשיח

בס"ד ■ יום רביעי ■ פרשת אמור ■ ט"ז אייר ה'תשפ"א ■ 28.04.2021 ■ גליון מס' 630

ויברך אותם משה

/ הרב יוסף ש. גערליצקי שליט"א

שליח הרבי מליובאוויטש לתל-אביב-יפו ורב מרכז תל-אביב

התופעה הפלאית והשמיימית של ל"ג בעומר בתפוצות ישראל, ובפרט הנהירה ההמונית למירון, של מאות אלפי אחינו בני ישראל מכל העדות והמגזרים, הרוקדים בשמחה עצומה וברגש פנימי עד כלות הנפש סביב ציונו הקדוש של רשב"י, מעוררת שוב לעיין ולהעמיק בנושא נשגב זה, שקיבל תנופה מחודשת מאז התייסדות תנועת החסידות - ענין ה'התקשרות לצדיק'.

דוק ותשכח, כי דוקא רשב"י עצמו, בספר הזוהר הקדוש, הוא זה שהעלה על נס את נושא החיבור והקשר לצדיק כיסוד עיקרי בעבודת היהודי את קונו, וכבר תלמידיו של רשב"י ראו בו את גילוי אור ה' בעולם, עד שנאמר בזוהר (חלק ב, לח, ב) "מאן פני האדון הוי' דא רשב"י", ומאז כל העוסקים בתורת הח"ן המשיכו והעמיקו בהסבר ענין הצדיק וההתקשרות אליו. חסידים ומקובלים ראו במאורי ומייסדי תנועת החסידות את המשך המושג של "צדיק הדור", וכמו שנהגו לומר בקרב החסידים - "עלית למרום שבית שב"י - ראשי תיבות שמם של רבי שמעון בר יוחאי, האריז"ל, והבעש"ט הק'".

ברצוני להאיר נקודה חשובה בנושא זה של ההתקשרות לצדיק, על פי עיון בפרשת שמיני, בה עסקנו בשבועות האחרונים, ובה חוזרים אנו ומסכמים את נושא הקמת המשכן בו האריכה התורה בסוף חומש שמות. בלימוד נושא זה בעיון, בעיקר על-פי פירוש רש"י מאור עינינו, מתחדדת שוב הדגשת התורה העוברת כחוט השני לכל אורך פרשיות אלו - שכל הקמת המשכן תלויה וקשורה באופן בלתי נפרד במשה רבינו. לא רק שמשה רבינו הוא עמוד התווך שבו ועל-ידו מתרחש כל תהליך בניית המשכן, אלא שבלי "מעשי ידיו של משה" עצמו, אין כל אפשרות לכלל ישראל לבנות את המשכן.

רש"י חוזר ומדגיש זאת בסיום הענין (שמיני ט, כג), לאחר שמתאר איך שנצטער אהרן שלא ירדה שכינה על המשכן עד ש"נכנס משה עימו", שכל השראת השכינה היתה רק אחרי שמשה רבינו אמר "ויהי נועם ה' אלוקינו עלינו".

וכך כתב זאת רש"י גם בפרשת פקודי (לט, לג), כאשר "ותכל כל עבודת משכן אוהל מועד, ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה ה' את משה .. ויביאו את המשכן אל משה", מפרש רש"י "שלא היו יכולין להקימו ... ומשה העמידו", ואמר הקב"ה אמר למשה "עסוק אתה בידך והוא נזקף וקם מאליו". וזהו שנאמר בפרשת פקודי (מ, יח) "ויקם משה את המשכן".

וגם שם מדגיש רש"י (לט, מג): "ויברך אותם משה - אמר להם, יהי רצון שתשרה שכינה במעשי ידיכם, ויהי נועם ה' אלוקינו עלינו וגו', והוא אחד מאחד-עשר מזמורים שבתפילה למשה".

בשיחה נפלאה של הרבי, על-פי דרכו הייחודית והמפורסמת בהבנת עומק פירוש רש"י, מבואר שלאחר שבני ישראל התנדבו בשמחה מעל ומעבר עבור בניית המשכן וכליו, וטרחו בזריזות על הקמתו על פי כל מה שנצטוו, עדיין לא היתה שום אפשרות להקים את המשכן ולהביא להשראת השכינה במשכן, עד שמשה רבינו ישתף את עצמו בכל העבודות שעשו בני ישראל, ויאמר "ויהי נועם ה' אלוקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו"; רק אז, כאשר כל העבודות נעשות יחד עם משה והופכות להיות גם מעשי ידיו של משה - אזי אפשר לפעול "שתשרה שכינה במעשי ידיכם".

ידועה משנת תורת החסידות, שעבודת הקמת המשכן היא עבודה הנעשית תמיד על-ידי כל יהודי - "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם - בתוך כל אחד ואחד". בניית המשכן מסמלת את המשכת השכינה, הבאת האור האלוקי, למטה בעולם הזה, שיאיר אור ה' גם בתוך גשמיותו וחומריותו, וזה עיקר הכוונה במתן תורה ובמצוות התורה - להביא אלוקות לגשמיות העולם, שלכן רוב המצוות ככולן קשורות בדברים גשמיים (ציצית מצמר גשמי, תפילין מעור הבהמה וכו'), כמבואר לרוב במאמרי החסידות.

תפוצה לכל קהילות ישראל

עוד בעיתון

ניתן לעבור לכתבה הרצויה ע"י לחיצה על שמה.

ספירת העומר
אף על פי שריבון העולמים יכול היה לברוא את עולמו במאמר אחד, העדיף לברואו בעשרה מאמרות...
המשך בעמ' 2

אלא הם מועדי
פרשת המועדות, נמצאת חמש פעמים בתורה1. ובכל פעם התורה מדגישה צד אחר של החגים...
המשך בעמ' 3

שו"ת קיץ
ביום שישי הקרוב אנו מציינים את ל"ג בעומר יום ההילולא של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי...
המשך בעמ' 4

סיפור לשבת
הדיבוק: עדויות אמינות
מעשה נורא ואיומה שאירע בזמן האחרון בדור הסמוך לדורנו שסיפר כ"ק אדמו"ר מבאבוב זי"ע...
המשך בעמ' 5

שביבים
■ *ומלאך המוות המתין*
■ *וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק*
■ *ד"ש מעולם האמת*
המשך בעמ' 7

מצות ספירת העומר הכנה לחג השבועות
"וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה..." מביא...
המשך בעמ' 10

סוף סוף יכולה לעלות על יצועה בחדרה
כשנתבקשתי לבקר את ל.ב, נאמר לי מראש שאני עומד לפגוש אישה לא שגרתית. וכמה שהאמירה הזו...
המשך בעמ' 11

וכאן נדרשת שבעתיים ההדגשה החשובה שכופל רש"י ומדגיש: גם כאשר היהודי עושה כל שביכולתו בעבודת ה' ובקיום התורה והמצוות, עליו לדעת שעל-מנת ש"תשרה שכינה במעשי ידיו", כלומר, כדי להגיע למטרה ולתכלית, שהיא המשכת האור האלוקי בגשמיות העולם, אין הוא יכול לעשות זאת בכוחות עצמו - עליו להיות מקושר ומחובר ל"משה רבינו", שרק על-ידי הקשר עימו ושיתופו בעבודתו, ניתן להגיע לתכלית זו - השראת השכינה בגשמיות העולם. זוהי הסיבה לחשיבות העצומה של ההתקשרות לצדיק, שכן כל עבודת ה' של יהודי באהבה וביראה ובקיום התורה ומצוות בהידור, איננה יכולה להגיע לתכליתה, בלי ההתקשרות ל"משה רבינו" שבדורו (כפי שנאמר בתיקוני זוהר (תיקון ס"ט) ש"אתפשטותא דמשה בכל דור ודור"), שהוא "אנוכי עומד בין ה' וביניכם" (ואתחנן ה', ה') ומחבר את נשמות ישראל לאבינו שבשמים.

ענין זה איננו רק חידוש בקבלה ובחסידות, אלא אף מפורש בגמרא (בבא בתרא קטז, א): "מי שיש לו חולה בביתו ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים". הסבר הדברים על-פי פנימיות הוא: "מי שיש לו חולה", מי שהגיע לדרגת 'חולה', חולה בגימטריה מ"ט, כלומר שחסר לו 'שער הנו"ן' בעבודת ה', הוא אמנם עשה הכל בשלימות, אך חסר לו התכלית והעיקר שהוא שער החמישים, וממילא הוא "חולה", חסר לו בגשמיות או ברוחניות;

על כך אומרת הגמרא, שכאן כבר לא יספיק רק מאמץ נוסף שלו, בהתגברות בתפילה ובתורה כדי להגיע לשלימות של "שער הנ"", שכן מה שחסר הוא בעיקר ש"יילך אצל חכם", ההתקשרות והחיבור ל'חכם', צדיק הדור, שרק בכוחו להביא את עבודת היהודי לשלימות, שתשרה שכינה במעשי ידיו, וממילא יסיר את 'מחלתו',

"ושב ורפא לו".

אלא שישנם שני תנאים בדבר זה:

א. החכם צריך להיות "חכם" אמיתי כפי שחז"ל מגדירים מהו חכם, "איזהו חכם הרואה את הנולד"; וכפי שמסביר האדמו"ר הזקן בעל התניא, ש"הרואה את הנולד" פירושו שהוא רואה את דבר ה' המוליד ומהווה את הנברא בכל רגע ורגע. רק צדיק כזה נחשב ל"חכם" שאליו יש להגיע ולהתקשר כדי להביא לשלימות עבודתנו.

ב. כפי שכותב הרמ"א ביורה-דעה (סו"ס שלה) - החכם צריך להיות ב"עיר". כלומר 'חכם' שכזה, שאיננו מסתגר רק בד' אמותיו של תורה ותפילה, אלא מצוי בתוככי ה"עיר", ה'רחוב' וה'חוץ', ומסור כל ימיו לכל אחד מבני ישראל גם כאשר הם נמצאים ב"רחובה של עיר", מעורר עליהם רחמים ועוסק עימם תדיר לרוממם ולחזקם.

זהו ה"חכם", ה"משה רבינו שבדור", שאליו יש להתחבר ולהתקשר, כדי שתשרה שכינה במעשי ידינו ונוכל למלא את תכלית כוונת הבריאה.

אלא שהתנאי להתקשרות זו היא כמובן, ראשית כל, "ככל אשר ציוה ה' את משה כן עשו בני ישראל את העבודה", לקיים את רצון ה' בדיוק כפי שנצטווינו על-ידי משה, ורק אז, כאשר מתקשרים ומתחברים לצדיק הדור עצמו, אזי "וירא את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר ציוה ה'", אזי משתתף הצדיק עימנו בעבודתנו, מברך אותנו, ומביא כל אחד ואחד מאיתנו לשלימותו האמיתית, "ויהי נועם ה' אלוקינו עלינו ומעשי ידינו כוננהו", במהרה בבניין בית המקדש השלישי בעגלא דידן ובזמן קריב.

ספירת העומר

/ הרב יעקב הלוי פילבר

אף על פי שריבון העולמים יכול היה לברוא את עולמו במאמר אחד, העדיף לברואו בעשרה מאמרות. ועל כך אמרו בפרקי אבות [פ"ה א]: "ולמה נברא בעשרה מאמרות? לתן שכר טוב לצדיקים שמקיימין את העולם שנברא בעשרה מאמרות", על סיבה זו נראה שאפשר להוסיף טעם נוסף, שבמעשהו זה לברוא את העולם בעשרה מאמרות בא בורא עולם ללמדנו שהמתינות היא ההנהגה הנכונה, לפעול ולעשות כל דבר ודבר בהדרגה, שלב אחר שלב, בהתאם למדרגתו של האדם, ורק כך יוכל האדם להגיע לשלמותו. רעיון זה שיש לפעול לא בדליגה חד פעמית, אלא בעליה מתונה של צעד אחר צעד, אנו מוצאים בכמה מקומות בתורה, כמו חלום הסולם של יעקב אבינו, שהיה מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, גם כאן אין המלאכים מתרוממים בדליגה אחת אלא עולים ויורדים בו, שלב אחר שלב, וכך על כל אדם להתעלות בחייו באמצעות סולם, הבנוי שלבים שלבים שאין עולים לשלב הגבוה יותר קודם שעלו על השלב שתחתיו.

בדרך זו מסביר הנצי"ב [בפירושו 'העמק דבר' על החומש] כמה חטאים של אישים בתורה שלא היו עבריינים, אלא אדרבא היו קדושי עליון, וכל חטאם היה ניסיונם לקפוץ למעלות שהיו למעלה ממדרגתם. כמו הנזיר שצריך כפרה על חטא שחטא על הנפש, ומסביר הנצי"ב [במדבר ו יא]: "שציער עצמו מן היין ובקש דבר שגבוה מערכו" וכוונתו: שנצטער מן היין כדי להשיג מעלת רוח הקודש ולהיות קדוש ה', ואמר הכתוב: שמי שציער את נפשו להשיג מעלה שאינו בר יכולת להשיגה נקרא חוטא על נפשו. וזה היה לפי הנצי"ב גם חטאם של מאתים וחמישים נשיאי העדה, שהיו "קראי מועד ואנשי שם", שהצטרפו למחלוקת קרח, ועליהם אמרה התורה: "החטאים האלה בנפשותם", שהם היו חסידי הדור והיו מוכנים למסור נפשם להשיג דבר שהוא למעלה מיכולת השגתם. וכך גם מסביר הנצי"ב [ויקרא י א] את חטא נדב ואביהוא שהקריבו אש זרה: "שנכנסו מאש התלהבות של אהבת ה' - ואמרה תורה שאעפ"י שאהבת ה' יקרה היא בעיני ה', אבל לא בזה הדרך אשר לא ציוה".

רעיון זה של התקדמות והתעלות בהדרגה אפשר להחיל אף על ספירת־העומר שהיא דומה לסולמו של יעקב, שהמספרים

שבספירה דומים לשלבים שבסולם, שניהם מביעים את ההתקדמות בהדרגה, זה בתחום המרחב וזה בתחום הזמן. וכמו סולמו של יעקב המוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, כך גם ספירת־העומר ראשיתה בחג הפסח, ביציאה מעבדות לחירות פיזית, ואחריתה בחג השבועות, יום מתן התורה הנותנת לישראל את חירות הרוח, כדרשת חז"ל: "אל תקרי חרות אלא חירות, שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה". ספירת־העומר היא הסולם המגשר בין שני עולמות, בין העולם הארצי לעולם השמימי, ולכן ספירת־העומר מתחילה בהבאה קרבן העומר הבא מן השעורים שהוא מאכל בהמה, המסמל את הצד הארצי, ומסתיימת בחג השבועות, בו מביאים את קרבן שתי הלחם, הבא מן החטים שהם מאכל אדם, המסמל את הצד הרוחני. כך שספירת־העומר היא המסלול המוליך אותנו מהחול אל הקודש, מהארצי אל הרוחני, ואת הדרך הזו אנו צריכים לצעוד במתינות ובהדרגה, צעד אחר צעד כמו ספירה המתחילה מהאחד ומגיעה אל המספר השלם: "שבע שבתות תמימות תהינה. עד למחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום".

אלא הם מועדי

/ הרב איתמר הרשקו

פרשת המועדות, נמצאת חמש פעמים בתורה[1]. ובכל פעם התורה מדגישה צד אחר של החגים.

בתחילה נמצאים המועדות, עוד בהיותנו על הר סיני. כשבפרשת משפטים, משה מציין את הזמנים, שבהם הם מגיעים. חג המצות - בחודש האביב[2], חג הקציר[3] - בזמן קציר התבואה, וחג האסיף - הבא בצאת השנה[4].

ומכיוון שאלו הם מועדי ה', הצריכים להיות במועדם. אם בי"ד רואים שהזמנים מתאחרים, עליהם לעבר את השנה[5]. ולהביא לידי כך, שכל חג יחול בזמנו הראוי לו.

ואחרי חטא העגל וכפרתו, שב משה ומצווה את ישראל על המועדות. כשחג המצות, השבעת וחג האסיף - באים בתקופת השנה[6]. כל חג, בתקופה השייכת אליו. חג המצות מגיע, במועד חודש האביב. זמן בו נולדים העגלים, הכבשים והעיזים[7]. ואם רואים ביה"ד, שלא יוולדו די כבשים. אזי מעברים גם על דבר זה, את השנה[8].

חג השבעות צריך לחול, בזמן קציר החיטים. וחג האסיף, בסוף תקופת השנה. וכך בכל חג, ימצאו ישראל את הנצרך להם. קורבנות - לפסח, תבואה - לשבועות, ופירות האילן - לחג האסיף.

בפעם השלישית - מצווה משה את בני אהרון הכהנים. אך יחד, עם בית דינם של ישראל[9]. ובפרשת הכהנים, באה גם פרשת המועדות. כשבפרשה זו מודגשים, הקורבנות המוקרבים ובאים בהם.

בחג המצות מקריבים אשה לה', בכל שבעת הימים. יחד עם קורבן הפסח, הבא בי"ד בניסן. ולמחרת הפסח, בא קורבן העומר. ויחד עמו באים הכבש, המנחה והנסכים[10].

מיד אח"כ אנו מתחילים לספור, שבעה שבועות. ובסופם באה מנחה חדשה, הקרבה - בחג הבכורים[11]. ויחד עם לחם התנופה, מביאים קורבנות ונסכים.

בתוך פרשת המועדות, מוזכרים גם ראש השנה ויום כיפור. כשראש השנה, מצויין כיום שבתון שאין בו עבודה[12]. זולת מהקרבת הקורבנות שבו. ויום הכיפורים נחשב, כמו יום השבת - 'שבת שבתון[13]'. והדרך לכבד את יום זה, היא בכסות נקיה ובתפלה[14]. דבר הדומה, לבגדי התפארת של הכהנים.

ולבסוף בא חג הסוכות. המוקף ביום טוב לפניו, וביום טוב לאחריו. כשבימי החג, מקריבים את קורבנותיהם השונים. אך גם מוסיפים, את נטילת ארבעת המינים[15]. וע"י הישיבה בסוכה, זוכים כל ישראל. לעלות לדרגה, של ישיבה תחת ענני הכבוד[16]. וכל איש ישראל, נחשב ככהן[17]. ולכן מבקש מאתנו הקב"ה, להתעכב עוד יום ולשמוח עמו - ביום שמיני עצרת[18].

בפרשת פנחס, מובאים שוב כל המועדים. כשבכל חג מצויינים הקורבנות הקרבים בו. ולכן מתחילה הפרשה בקורבן התמיד, הקרב בכל יום. לאחר מכן, מוספי השבת שבכל שבוע. מוספי ראש חודש, שבכל חודש. ולאחר מכן מוספי הרגלים - שבפסח ושבועות. מוספי ראש השנה ויום הכיפורים. ולבסוף - פרי החג הבאים בסוכות, יחד עם מוספי שמיני עצרת[19].

בפרשה זו, שמות החגים נפקדים. וכל אשר נאמר אליהם הוא, שהם ימי החג המתחילים בזמניהם השונים[20].

ולבסוף נמצאים המועדות, שבפרשת ראה. ערב כניסת ישראל לארצם. ולכן מצווה משה את העם, לחוג את המועדים כראוי לבניו של מקום.

אנו צריכים לזכור, שבחג האביב יצאנו ממצרים. ולכן אסור לנו להקריב את הפסח, שלא במקומו. וזהו בית המקדש, הנמצא במקום אשר בחר ה'[21]. וכך אנו מראים, את עיקר השלמת הכוונה שביציאת מצרים. לשוב אל ארץ אבותינו, והשכנת השכינה בה[22].

ולכן בחג שבעות, אנו שמחים לפני ה'. ומשמחים את הגר, היתום והאלמנה. ממש כשם שהוציא הקב"ה את עמו ממצרים - כגרים מבית עבדים[23].

ולבסוף בא חג הסוכות, הנעשים מהשאריות של הגורן והיקב[24]. ואנו שמחים לפני ה', על כל חלקי העם. ולכן באה מצוות השמחה בחג זה, בה אנו מאוחדים. ויחד עם ברכת השפע לה זכינו - הושלמה השמחה.

1 - בפרשת 'משפטים','כי תשא', 'אמור', 'פנחס' ו'ראה'
2 - שמות כג, טו
3 - שם, טז
4 - שם
5 - סנהדרין יא:
6 - שמות לד, כב
7 - כל פטר רחם לי וכל מקנך תזכר פטר שור ושה - שם, יט

8 - מהודעין אנחנא לכון דגוזליא רכיכין ואימריא ערקין וזמנא דאביבא לא מטא ושפרא מילתא באנפאי ובאנפי חבריי ואוסיפית על שתא דא יומין תלתין - סנהדרין יא:
9 - להזהיר בית דין על הכהנים - רש"י ויקרא כא, כד
10 - ויקרא כג, יב- יג
11 - שם, יז
12 - זכרון תרועה, זכרון פסוקי זכרונות, ופסוקי שופרות לזכור לכם עקידת יצחק, שקרב תחת איל - רש"י ויקרא כג, כד
13 - שם, לב
14 - מקראי קדש, ביום הכפורים קדשהו בכסות נקיה ובתפילה. ובשאר ימים טובים במאכל ובמשתה ובכסות נקיה ובתפלה - רש"י שם, לה
15 - ויקרא כג, לט
16 - כי בסכות הושבתי, ענני הכבוד - רש"י שם, מג
17 - ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש
18 - עצרת היא, עצרתי אתכם אצלי, כמלך שזימן את בניו לסעודה לכך וכך ימים, כיוון שהגיע זמנן להפטר, אמר, בני, בבקשה מכם עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם - רש"י ויקרא כג, לו
19 - במדבר כח - כט
20 - חמישה עשר יום בחודש הראשון, יום הבכורים, בחדש השביעי באחד לחודש, בעשור לחודש השביעי ובחמישה עשר יום לחודש השביעי, וביום השמיני עצרת תהיה לכם - שם
21 - דברים טז, ו
22 - והנה הגלות איננו נשלם עד יום שובם אל מקומם ואל מעלת אבותם ישובו - הקדמת הרמב"ן לספר שמות
23 - שם, יב
24 - שם, יג

שו"ת קיץ
הרב שבתי יגל / הכולל הקהילתי רעננה

ל"ג בעומר - יומא דהילולא דרבי שמעון בר יוחאי זי"ע

ביום שישי הקרוב אנו מציינים את ל"ג בעומר יום ההילולא של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, שבפיוט המפורסם 'בר יוחאי נמשחת אשריך' - שחובר ע"י אחד מגדולי המקובלים (רבי שמעון לביא) לפני כ-500 שנה - נכתב בסיום אחד מהבתים:

'נעשה אדם נאמר בעבורך'.

והכוונה היא שכאשר הקב"ה אמר במעשה בראשית 'נעשה אדם בצלמנו כדמותנו' הכוונה הייתה עבור רבי שמעון בר יוחאי.

ויש להתפלא מה זכה רבי שמעון בר יוחאי לכזה שבח? וכי אי אפשר לומר 'נאמר בעבורך' על משה רבינו? על אברהם, יצחק ויעקב? מדוע 'נעשה אדם' נאמר רק עבור רבי שמעון בר יוחאי?

פירושו של הרה"ק ר' יעקב מפשעוורסק זצ"ל

פירוש אחד על כך ראיתי בשם הרה"ק ר' יעקב מפשעוורסק זצ"ל שהנה הקב"ה אמר 'נעשה אדם' בלשון רבים, ומובא במדרש שבזמן שהקב"ה ברא את האדם המלאכים התנגדו שהרי הם הבינו שמאדם הראשון יצא עם ישראל שיקבלו את התורה והמלאכים הרי רצו את התורה אצלם בשמים - 'תנה הודך על השמים' - והקב"ה היה צריך לפייס אותם ולכן שיתף אותם ואמר 'נעשה אדם בצלמנו ובדמותנו' כדי שיתרצו לכך, והנה עיקר סודות התורה וסתרי התורה גילה רבי שמעון בר יוחאי, אותו חלק שמימי שהיה שמור למלאכים אותו גילה רשב"י, ולכן עיקר ההתנגדות הייתה לאדם כמו רבי שמעון בר יוחאי, ולכן אמר הפייטן 'נעשה אדם' ולא 'אעשה אדם' נאמר בעבורך - בגללך!

וחשבתי להוסיף על זה שזה בדיוק תחילת הבית של הפיוט 'בר יוחאי ולשדה תפוחים עלית ללקוט בו מרקחים סוד תורה כציצים ופרחים - נעשה אדם נאמר בעבורך' בגלל שגילית כ"כ הרבה סתרי תורה כציצים ופרחים, ממילא זו הסיבה שהקב"ה אמר 'נעשה אדם'!.

פירוש נוסף מבית מישקולץ

אבל יש להביא פירוש נוסף (מהרבי ממישקולץ שליט"א) ובהקדם דברי הגמ' במסכת סוכה דף מה עמוד ב' שרבי שמעון בר יוחאי אמר שהוא יכול לפטור את כל העולם כולו מן הדין! ומה הכוונה?.

אלא ביאר המהרש"ם מברז'אן (זקנו של המגיד הירושלמי המפורסם ר' שלום שבדרון זצ"ל, בהקדמת בן המחבר בשו"ת מהרש"ם ח"ב בסוף ההקדמה) וכן הבן איש חי בבן יהוידע (שני נביאים שנתנבאו בסגנון אחד) שהנה הגמ' בסנהדרין צ"א אומרת שאנטונינוס טען לרבי שהגוף והנשמה יכולים לפטור את עצמן מן הדין, הגוף יגיד הנשמה היא זאת שחטאה והראיה שמיום שפירשה ממני הרי אני מוטל בקבר כאבן דוממת, ואילו הנשמה תאמר הגוף חטא והראיה שמיום שפירשתי ממנו הריני פורחת באוויר כציפור.

ענה לו רבי, אמשול לך משל למה הדבר דומה: למלך בשר ודם שהיו לו פרדס נאה והיו בו פרות נאים והושיב בו שני שומרים אחד עיוור ואחד חיגר, יום אחד אמר החיגר לסומא פרות נאים אני רואה בא ותרכיב אותי ואקטוף בשביל שנינו. בא המלך ולא מצא את הפרות שאל את החיגר היכן הם? ענה לו וכי יש לי רגליים ללכת, פנה אל השומר השני, פנה לו אומר לו וכי יש לי עיניים לראות? מה עשה הרכיב את החיגר על הסומא ודן את שניהם כאחד, כך הקב"ה דן את הנשמה ואת הגוף כאחד.

והנה יש כלל במסכת שבת 'שנים שעשואה כאחד פטור' שאם שניים עושים את אותה מלאכה בשבת, והמלאכה נעשית על ידי שניהם - שניהם פטורים.

ויש בזה מחלוקת בין התנאים, לדעת תנא קמא זה רק באופן שכל אחד יכול לעשות לבדו את המלאכה, אבל אם כל אחד לא יכול לעשות לבדו - שניהם חייבים, ואילו דעת רבי שמעון שגם אם כל אחד לא יכול לעשות לבדו את המלאכה שניהם פטורים, ואם כן הנשמה והגוף ששניהם חוטאים כאחד הם בגדר שניים שעשואה שכל אחד לבד לא היה יכול לחטוא, ולדעת רבי שמעון הם פטורים,

ולכן אמר רבי שמעון 'יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין'!

והנה בגמרא בעירובין תנו רבנן: שתי שנים ומחצה נחלקו בית שמאי ובית הלל, הללו אומרים: נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא, והללו אומרים: נוח לו לאדם שנברא יותר משלא נברא. נמנו וגמרו: נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא.

ומפרש המהרש"א במסכת מכות דף כ"ג ש'נמנו וגמרו' הכוונה שספרו כמה עבירות יש בתורה וכמה מצוות יש בתורה, והתברר שיש יותר לאווים ממצוות עשה, 365 מול 248 וא"כ יש יותר סיכוי לאדם להיכשל מאשר לעבוד את ה' במצוות עשה, ולכן נוח לו שלא נברא מאשר נברא, וזה הכוונה נמנו וגמרו, ספרו כמה עבירות וכמה מצוות.

אבל אם רבי שמעון בר יוחאי בא ואומר שהוא יכול לפטור את האדם הנכשל מן הדין, אם כן אע"פ שיש יותר סיכוי להיכשל מכל מקום עדיף לו לאדם שנברא ויקיים מצוות עשה, ויפטר מן הדין על העבירות שהוא עושה!

וא"כ זהו פשר כוונת הפייטן 'נעשה אדם נאמר בעבורך' בגלל היכולת שלך לפטור את האדם מן הדין אז נוח לו לאדם שנברא נעשה אדם נאמר בעבורך! אחרת היה נוח לו שלא נברא!

וזה פשר גדולתו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי שכל ישראל אפילו הפשוטים ביותר, שנמצאים בשערי טומאה, מרגישים את הקשר אליו ומציינים את יום ההילולא, ומקיימים בעצמם את מאמר הגמרא 'כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק' ונדחקים ועומדים שעות על גבי שעות בפקקים העיקר לזכות לעלות על קברו ביום ההילולא!

המספר ה-33

ופלא פלאים הוא מה שמצינו שהמימרא ה-**33** שרבי שמעון בר יוחאי מוזכר בש"ס היא במסכת שבת דף **ל"ג** (33!) ושם מוזכר כל הסיפור שרבי שמעון ואלעזר בנו ישבו במערה וכולי, והדבר פלא עצום!

יהי רצון שנזכה שזכותו של התנא רשב"י תעמוד לנו עד ביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן ואמן!

בַּר יוֹחַאי וְלִשְׁדֵה תַפּוּחִים — עָלֵיתָ לְלָקוֹט בּוֹ מָרְקָחִים
סוֹד תּוֹרָה כְּצִיצִים וּפְרָחִים — נַעֲשָׂה אָדָם נֶאֱמַר בַּעֲבוּרֶךָ

סיפור לשבת

הדיבוק: עדויות אמינות

מעשה נורא ואיומה שאירע בזמן האחרון בדור הסמוך לדורנו שסיפר כ"ק אדמו"ר מבאבוב זי"ע בהתוועדות חסידיו ברבים. (נדפס בזכרונות המאור ע' קי"א)

א. הגר"מ יונגרייז זצ"ל (הרב מקאשוי), העביר שוחט שהאכיל נבלות וטרפות - והשוחט הזה מת ונעשה דיבוק רח"ל וסיפר מעונשיו העצומים.

ב. הדיבוק לומד סימנים שלמים מתבואות שור ושאר הלכות שחיטה, ביחד עם דיבורי ניבול פה רח"ל.

ג. פריסת שלום מעולם האמת להרב מקאשוי.

ד. הדיבוק פורט ומונה כמה טריפות הכשיר מצד חימוד ממון, וכו'.

ה. אנשים מתרעמים על הרב מקאשוי - ולבסוף נתברר שאכן צודק.

*

הסיפור הנורא דלהלן שמעתי מאבי הרה"ק זצ"ל שהוא בעצמו בהיותו צעיר לימים, הי' עד ראי' במעשה הזה שאירע לפני אביו, הוא זקני מהר"ש מבאבוב זצ"ל, ואני בעצמי שמעתי המעשה הזה ממקורבו של זקני מבאבוב, ר' ישראל יצחק, וכן שמעתיו מהגבאים ומזקנים שהיו עדיין באותו מעמד וכולם העידו פה אחד על אמיתות המעשה האיום, ומעשה שהי' כך הי':

בחזקת מחלתו על זקני הרה"ק מהר"ש זצ"ל מבאבוב והי' אסור למיטתו, נמלכו אנשי ביתו ושלומו להביא אליו את דר. וואכטעל מקראקא מגדולי הרופאים בזמנו ולא חפצו לסמוך על רופא העיר באבוב גרידא. בעת ההיא בא לפני זקני מבאבוב אב ובתו מהונגריא, הבת הייתה בגיל הבגרות ודיבוק שרוי בתוכה ומצערה בייסורי תופת שאין לשער, וקול צעקותיה בקע שחקים, והדיבורים שיצאו מגרונה סימרו שערות ראש. מתוך דיבוריה ונוהגה הי' מבורר כשמלה ללא כל ספק שהוא, שזה הוא דיבוק השוכן בה וממרר את חייה.

הגבאים נתנו רשות לאב להיכנס עם בתו אל בית הספרים שהי' אצל בית המדרש ולהמתין שם עד שישאלו את פי זקני אם מסכים שיבואו לפניו. הלומדים בבית המדרש והמקורבים נפל עליהם אימתה ופחד בשמעתם את הצעקות

המשך בעמוד הבא...

המשונות ואת הקולות האיומים שיצאו מפי הנערה, והבחורים נסו מבית המדרש באימת מות. הדיבוק צעק מרה על הייסורים והמכות הנוראים שהמחבלים מייסרים אותו על דבר העבירות הגסות שעשה בחייו ומדריכים מנוחתו.

מכל דיבוריו וצעקותיו של הדיבוק נתברר שהוא היה שוחט ובודק בכמה קהילות והאכיל טריפות ונבילות ועבר על איסורי תורה חמורים.

ממנהגיו המשונים נתאמתו הרבה דברי חז"ל, ואף שרשעים אפילו בפתחיהם של גיהנם אינם חוזרים בתשובה. ברגעים שמחבליו הניחו לו קצת, דיבר דברים מכוערים של ניבול פה ובה בשעה למד סימנים שלמים מתבואת שור ושאר הלכות שחיטה, היה ברור כשמש שאין נערה בת י"ב בגדר כלל ללמוד בעל פה ברגילות מפתיעה ללא כל טעות שהוא, הלכות ארוכות מתבואות שור שלא שמעה מעולם.

הוא שר ניגונים הונגריים בניבול פה גס שכל זה לא היה שום שייכות לילדה קטנה, ולא הי' שום ספק שזה הוא דיבוק שנכנס בה. הוא סיפר לגבאים שנתגלגל זה כמה פעמים ועכשיו נתנו לו רשות להיכנס בילדה זו, להינצל קצת מיסוריו המשונים. קלי הדעת שעיניהם ראו ואזניהם שמעו דיבוריו ויללותיו, שבו בתשובה שלמה, כי ראו עין בעין, איך בעלי עבירה סובלים בעד פשעיהם הגסים. הם שמעו מפורש מפיו כמה טריפות הכשיר מצד חימוד ממון וכמה עבירות גסות עבר בתאוותיו.

כשהדיבוק שתק ישבה הילדה במנוחה כאלו לא נעשה דבר, ואולם כאשר התקיף אותה קפצה ממקומה בבהלה ונזקפה על ראשי אצבעות רגליה ופיה נפתח במלואו והקולות החלו להרעיש מגרונה. השמיע דיבורים איומים, תבואת שור עם ניבול פה, דין וחשבון מפשעיו, וצעקות משונות מהייסורים והמכות הנוראים שספג ממלאכי חבליו מלויו.

אבי הילדה התחנן אצל הגבאים שיניחוהו להיכנס לזקני הקדוש מבאבוב, אבל מקורבו, ר' ישראל יצחק, אמר שזקני אינו בקו הבריאות והביקור הזה יצערנו ויזיק לבריאותו, ולא אבה להרשות לו להיכנס. אמנם כמה מהנמצאים שם, בראותם את ייסוריה של הילדה ואביה אמרו, שצריך לשאול את פי זקני אולי יסכים לראותה, ולתקן נשמה. אחרי חילוקי דעות נכנסו לזקני ומסרו לו ע"ד היהודי וילדתו ענה ואמר זקני מבאבוב, אם אפשר לתקן נפש ולפדותה מרשות הקליפות, הרי זה זכות גדולה, ובפרט ששלחום הנה מן השמים, בוודאי אין היתר לדחות נפש מלהושיע לה, ואמר להכניסה.

אחד מן הגבאים, אברהם גבאי, שאמר שידע את השוחט ובודק בחייו, והי' לו פעם עסק עמו, פנה אל הילדה ואמר, הרי אמרתי לך אז שהנך שותה הרבה ויהי' לך סוף כזה. הילדה קפצה פתאום ממקומה ופשטה ידיה באריכות בלתי טבעית ומגרונה יצא קול מאוים. הגבאי אחזתו רעדה ונס בבהלה איומה.

הוסכם שהילדה תיכנס אל זקני זצ"ל תיכף בבוקר, אבל הגבאים יזמו תחבולה משלהם, לאחר כניסתה עד אחה"צ, להראותה מקודם לדר. וואכטעל, שהי' צריך לבוא אז אל זקני, ולשמוע את דעתו על החיזיון האיום הזה, ואף שראו שזקני התכונן לקבל את הדיבוק מיד בבוקר, וציוה להכניס אליו ספרי קבלה שונים, בכל זאת גמרו אומר להמתין. כשראה זקני מבאבוב, שכבר עבר זמן מה והיהודי ובתו לא הוכנסו לחדרו, שאל את הגבאים לסיבת הדבר והודו לו, שרצו להראותה מקודם לדוקטור. אמר להם זקני, ומה תרוויחו אם יראנה, והרי יישאר אפיקורס כמו שהי' ובוודאי לא יחזור בתשובה, והלא בקריעת ים סוף נאמר, נמוגו יושבי כנען וחיל אחז יושבי פלשת, אבל אף לא אחד חזר בתשובה.

אבא זצ"ל הי' רגיל לספר, שכשהוכנסה הנערה, נכנס גם הוא לחדר אביו, לראות איך יפול דבר, אבל מרוב אימה ופחד, אחז בהגבאים ר' ישראל יצחק ור' יצחק ליזר, כשארכובותיו דא לדא נקשן.

זקני שאל מיד את הדיבוק, מה אתה רוצה מהילדה התמימה הזו. הדיבוק התחיל לספר את כל דברי ימיו ושהי' חוטא ומחטיא עוד בנעוריו ונעשה שו"ב על אף קלות דעתו. הי' שו"ב בכמה קהלות ורבי משה יונגרייז זצ"ל, אב"ד קאשוי, העבירו מהיות שו"ב. אחרי מות נתנו לו רשות להתגלגל בנער שהובא לפני הרה"ק משינאווא, שציווה עליו לצאת מהנער ויתקן אותו, הוא אמנם יצא אבל הרב משינאווא שכחו לגמרי. אח"כ עינו אותו שוב בעינויים קשים ומרים עד שנכנס אל גוף הילדה.

זקני הק' מבאבוב אמר לו, אתה מענה ילדה מישראל שלא עשתה לך שום רע מעולם, אם תצא ממנה אני מבטיחך שילמדו כאן משניות לתיקון נשמתך ויהי' לך תיקון, אבל הדיבוק צעק בקול משתובב ומיילל, על הילדה יש להם רחמנות, אבל עלי אין מי שירחם. אמר לו זקני, אני מבטיחך שילמדו לתיקונך וגם אני בעצמי אלמוד. ושוב נשמע קולו המשונה באמרו, כבר הבטיחו לי פעם ללמוד בשבילי ולא קיימו הבטחתם.

ענה זקני ואמר, אם תצא מהילדה לא כאן, רק מיד כשתבוא לביתה, אני מבטיחך שאושיב מיד עשרה יהודים שילמדו בשבילך משניות שנה תמימה, ותהי' לך מזה טובה גדולה.

כתום זקני זצ"ל את דבריו, אמרו הגבאים אל אבי הילדה, הנה הרב הבטיח להושיעך ויכול אתה לנסוע לביתך לשלום. אך יצאו האב ובתו מחדר זקני והדלת כמעט שנסגרה אחריהם, פתאום חזרה הילדה ודחפה בכוח את הדלת שהסתובבה ברעש על צירה, וקול איום משונה ומיילל במרר משונה ומוזר פרץ מגרונה: מען זאל נאר נישט פארגעסן צו לערנען. אחרי רבות בשנים כשאבי ז"ל סיפר לי המעשה סיים, הקולות המשונים עדיין מצלצלים באזני כאלו עכשיו שמעתים.

עוד בלילה ההוא לקח זקני ז"ל משניות בידו ולמד בקול, כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב וכו' והתעמק מאוד ברעיונותיו. אחרי כמה ימים בא מכתב מאבי הילדה בתודה עצומה לזקני ז"ל, שהדיבוק עזבה ובתו ב"ה נתרפאה.

המשך בעמוד הבא...

אחרי הסתלקות זקני זצ"ל, הי' אבי בברידיוב ואיקלע לתמן גם הרב הגאון מהר"מ יונגרייז ע"ה מקאשוי, אמר לו אבי ז"ל, הרב מקאשוי, יש לי אליכם פריסת שלו' מהעולם העליון. שאלו רבי משה, מה אתם חושבים, הרב מבאבוב. ענה אבי ז"ל, שמעתי בעצמי נשמה אחת מהעולם האחר מתאונן, שהרב מקאשוי העבירו משחיטתו ואין לו מנוחה משום ששחט והאכיל טריפות ונבילות.

השיב לו רבי משה, כן אמת הדבר, לא הי' לי כלל טעות בשקץ הזה. הי' אנשים שהתרעמו עלי בשביל שהדחתיו, אבל אני הכרתי מיד שהי' שקץ. אולם זקני ז"ל קיים הבטחתו ולמדו אצלו משניות שנה תמימה ועשה בזה טובה מכופלת, שהדיבוק לא יצער עוד אנשים מישראל, והדיבוק אחרי סבליו העצומים המציא לו מנוחה נכונה בתיקון נשמתו.

זכות זקני ז"ל יעמוד לנו ולכל ישראל להיוושע ב"ב בכל מיני ישועות ונחמות. עכ"ל הספר הנ"ל.

(מתוך "סודות נפלאות ונוראות מגלגול") ■

שביבים / שאול שיף

■ ומלאך המוות המתין

את הסיפור הבא סיפר רבי משה טיקוצ'ינסקי זצ"ל, משגיח ישיבת סלבודקא, בנו של רבי יצחק טיקוצ'ינסקי זצ"ל.

לאב הדגול, רבי יצחק, היה שיעור קבוע בו דבק במשך שנים ארוכות. בכל ערב היה יוצא רבי יצחק לבית הכנסת, מוסר את השיעור בפני חבורת לומדים, ושב לביתו. את השיעור הוא בקביעות ממש, בכל ימות השנה, כך בימות השרב והכפור, בחגים ובימים הנוראים. אפילו ביום חתונת ילדיו, היה רבי יצחק סר לבית הכנסת, ושב לאחר השיעור אל אולם החתונה. אף בימי חוליו היה מבקש שייקחוהו לבית הכנסת על מנת למסור את השיעור, במסירות נפש של ממש. פעם אחת ויחידה עלתה בדעתו של רבי יצחק המחשבה לבטל את השיעור הקבוע. היה זה ביומה האחרון של רעייתו הצדקנית, כאשר כל בני המשפחה הקיפו את מיטתה בהבנה כואבת כי אלו הן שעותיה האחרונות... רבי יצחק לא אבה למוש ממיטתה, ובלב קרוע ומורתח המתין יחד עם בניו ובנותיו לשעת יציאת נשמתה. השעון הורה על השעה הקבועה, בה מוסר היה רבי יצחק את שיעורו, אולם הפעם לא שת ליבו רבי יצחק אל השעון, ודמעות זלגו מעיניו עודו עומד ליד מיטתה. לפתע פקחה הרבנית החלושה את עיניה, הרימה מעט את ידה הצנומה, וקולה הרעיד בדברה: "רבי יצחק, לך למסור את השיעור, לך לשלום!" רבי יצחק החניק את בכיו, נענע בראשו לאות לאו, והמשיך לעמוד על מקומו. וכי מה יאמר לה, לרעייתו היקרה, שמנוע הוא מללכת אל השיעור יען ממתין הוא לשעת יציאת נשמתה? אולם הרבנית, שעצמה את עיניה, פקחה אותן לפתע שוב ולחשה כקוראת את מחשבותיו: "רבי יצחק, יודעת אני מדוע אתה ממתין כאן, לצדי. רוצה אתה להיות נוכח בשעת יציאת נשמתי". בכיים של הנוכחים בחדר גבר וקולה של הרבנית התחזק לפתע, כשלהבת נר טרם דעיכתה: " אני מבטיחה לך כי תספיק למסור את השיעור ולשוב לכאן, ורק אז תצא נשמתי! הלא תדע, כי מצוה שאדם מחזיק בה בקביעות, רב כוחה לדחות אפילו את מלאך המוות! אנא, למעני, לך ומסור את השיעור". רבי יצחק שם פעמיו לבית הכנסת כדי למסור את השיעור הקבוע. בגרון חנוק ובעיניים מסומאות מדמעות התלעלע קולו של רבי יצחק בבארו את דברי הגמרא, שורה אחר שורה. ראשו היה נתון בביתו, עם רעייתו הרבנית. הוא ידע כי בכל רגע עלולה הרבנית למסור את נשמתה לבוראה. רוחו סערה ומחשבותיו לא היו סדורות, אבל שיעור הוא שיעור, ורעייתו הרבנית ביקשה, ייתכן כי זו היא בקשתה האחרונה... עם סיומו של השיעור זינק רבי יצחק ממקומו ואץ כחץ מקשת אל הבית, ברגליים רועדות ובהבנה כי בבואו הוא עלול למצוא את בניו ובנותיו מתאבלים על מותה של הרבנית... הוא נכנס אל הבית כרוח סערה וזעק לבניו: "מה קורה עם אמא? היא חיה?" תשובתם של הבנים הניחה במקצת את דעתו. "אמא מעורפלת ואינה מגיבה. מאז שעזבת את הבית על מנת למסור את השיעור. היא לא פקחה את עיניה ולא אמרה מאומה". בשפתיים רוטטות מבכי ניגש רבי יצחק למיטתה של רעייתו. הרעיה המסורה פקחה את עיניה בשלישית, התבוננה בבעלה הדגול ואמרה בחיוך קלוש: "יצחק, רואה אתה? מלאך המוות המתין בסבלנות, לא היתה לו ברירה! הוא לא יכול היה מול השיעור הקבוע שלך! עכשיו, הגיע הזמן להיפרד, אמור עמי וידוי וקריאת שמע..." בלב מורתח מנה רבי יצחק עם רעייתו הצדקנית את מילות הווידוי, ובעת שהרעידה את קירות הבית קריאת "שמע ישראל, ה' אלוקינו, ה' אחד", יצאה נשמתה של הרבנית בקדושה ובטהרה, ותעל השמימה...

(דרך עץ החיים)

■ וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק

הסיפור המסעיר הבא, משתרע על פני יותר משני עשורים. הוא מתחיל בירושלים בימי שגרה, ומסתיים במירון - ביום ל"ג בעומר. זה סיפור שכדאי להפנימו אל הלב...

יחיאל נחשב לבחור טוב, שמו הלך לפניו כמוכשר וחרוץ, ועד מהרה הקדים את חבריו למחזור השנתי כשנישא בשעה טובה, והקים את ביתו עם רעייתו תחי'. הבית שהקים נהנה מתורה וגדולה כאחד, האשה זכתה בפרנסה טובה שהעניקה לבעלה יכולת לשקוד על

לימודיו, והעתיד נראה מזהיר. חוץ מפרט אחד: בני הזוג המתינו להיוושע בזרע של קיימא, אך מפתח של בנים כמו דילג על פתח ביתם, וכל מאמציהם, תפילותיהם, הסגולות שערכו והשיטות שניסו - דבר לא הושיע...

באחת הפעמים, כשר' יחיאל נכנס לרבו והזכיר את צרתו, נשא אליו רבו עיניים טובות ורחומות, והציע: 'ראה נא, כבר עשיתם הכל, ניסיתם הכל, והישועה מבוששת לבוא. אולי תנסה להיזכר האם פגעת פעם במישהו, האם גרמת צער לזולתך, האם ביזית או השפלת מישהו. אלו הדברים היכולים לעצור את צינורות השפע, לסתום לחלוטין את זרימת הישועות. תנסה להיזכר...'

ר' יחיאל יצא מרבו בפיק ברכיים, ושב הביתה אפוף מחשבות. הוא התיישב יחד עם רעייתו בפינת האוכל, והחל מעביר את חייו כבסרט נע. היכן היה ומה ראה, כיצד התנהג ומתי עבר בין המוסדות השונים. לפתע, בהבזק של רגע, ראה בעיני רוחו ילד צעיר נכה קלות - - -

הוא קימט את מצחו, ניסה להיזכר בשמו, ואז זה היכה בו כברק: נח - - -

הם למדו בצוותא בתלמוד תורה נחשב בירושלים. יחיאל היה אז רק בן שבע, כשקיבל את המינוי 'מלך הכיתה'. אמרנו 'קיבל' אך זה לא מדוייק - יחיאל היה פשוט ילד חזק באופיו, גבוה וחסון, בעל כריזמה אישית ופה מתגלגל. עד מהרה הפך יחיאל ל'מוכתר' הבלתי רשמי של הכיתה. לעומתו, היה בכיתה ילד נוסף בשם נח. נח היה ילד שקט ואצילי, שמהלך בצידי הדרכים ואינו דורש יחס מיוחד. נח סבל מנכות קלה, ויחיאל - מ'מרום מעמדו' הכיתתי - נהג ללעוג לו, ואף הדביק לו כינויי גנאי...

נח כבר התרגל, ממילא היה שקט ומופנם, ועדיין - כל פגיעה צרבה את לבו כמכוות אש, כל אמירה פצעה את נפשו כמדקרת חרב. כששנות הלימוד בת"ת הסתיימו והשניים נפרדו לישיבות שונות, נח שחרר אנחת רווחה משמעותית...

עתה, יחיאל ישב בביתו, ונזכר בנח. 'אם יש מישהו שפגעתי בו כמו שלא צריך - זה נח. זה הוא!' - שב וקבע, רוקע ברגליו בכאב. 'אני חייב למצוא אותו, לבקש את מחילתו. חייב!'

עוד באותו לילה החל לנסות לאתר את נח, אך התברר כי המלאכה אינה קלה. חודשים של חריש מודיעיני עמוק הניבו מספר טלפון של מי שאמור להיות אחד מאחיו של נח, אך למרבה הצער המספר היה מנותק. כל קצה חוט לא הניב את התוצאה, נח כמו נעלם לחלוטין, כל המאמצים עלו בתוהו...

אתא ובא יום ל"ג בעומר. ר' יחיאל ורעייתו תכננו לעלות לציון הקדוש במירון, לומר בו את כל ספר התהלים, לחלק מזון ומשקה, לנקוש בעקשנות בשערי רחמים. אולי יחוס ה' ואולי ירחם שבזכותיה דבר יוחאי יימצא נח האובד. הדרך העולה מירונה מתפתלת, שפתותיו של ר' יחיאל רוחשות תפילה, עיניו כבר דומעות, מלבו פורצת זעקה אילמת: 'כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק! יש שעת דחק גדולה מזו? יש דוחק קשה מהמתנה כה מייסרת, שבועות, חודשים, שנים?'

הוא יורד מהאוטובוס, עולה במעלה ההר. ואז - - -

הוא מזהה את הנכות של האיש שלפניו, לא את מראה פניו שהתבגרו. עוד מבט מאומץ, ו... כן. זה נח. אין ספק בכלל! הנה הוא ניצב לנגד עיניו, לבוש בבגדי שבת, עושה חלאק'ה לבנו השלישי, מוקף בזאטוטים מאושרים. הוא מתבונן שוב, בוחן את אותה תנועה מוכרת לה לעג בילדותו. אכן - אלו אותם צעדים, זה נח!

סערת נפשו גברה, עיניו החלו לדמוע. 'סליחה', הוא פנה אליו מיד, והרעיף עליו שאלות למכביר, בבלבול ובמבוכה גוברים: 'שמך נח? למדת בת"ת פלוני בירושלים? אתה זוכר ילד בשם יחיאל?'

האיש הנהן בראשו פעמיים, ובפעם השלישית הנהן והעווה את פניו. 'זוכר אותי? אני יחיאל, אני מחפש אותך כבר למעלה מחצי שנה!'

'נו?' - שאל נח באי הבנה, 'מה אתה רוצה? אינך רואה שאין לי זמן כרגע?' - התגובה הטיבה לבטא את מה שחש נח. הזכרת שמו של יחיאל - די היה בה כדי לעורר מחדש את אותם רגשות מודחקים, טראומות ילדות שכבר התכסו בענני אבק. 'לא, אני חייב לשוחח איתך, כמה דקות!' - התחנן יחיאל על חייו...

שעת אמצע הבוקר, רבבות עולים ויורדים לציון הרשב"י. בימין השביל ניצבים שני אנשים בגיל שלושים, 'אוייבי ילדות' מושבעים, במפגש מסעיר. 'מלך הכיתה' של אז עומד מול 'נח המסכן', מתחנן שיקדיש לו שתי דקות...

כששמע נח שיחיאל מבקש את סליחתו, החווה את פניו ימינה ושמאלה: 'אני לא מסוגל. לא יכול. אני רוצה לסלוח לך, אבל לא יכול. הפצע עודו פעור, כעשרים שנה חלפו ועדיין אני כאוב. לא יכול לסלוח!'

יחיאל לא אבה לוותר, הבין שכאן תלוי הסיכוי שלו. הוא הוסיף להתחנן, תיאר את הכאב העובר עליו, חילה את פני נח בשפל קול. לבסוף, נענה נח ואמר: 'ראה נא, אני באמת רוצה לסלוח לך, אך אני חש שאינני יכול. הבה ניכנס שנינו לציונו של רשב"י, אני אתפלל עליך שתזכה להיוושע בילדים, ואתה תתפלל עליי שאצליח לסלוח לך. ניפגש ביציאה מהציון בעוד כמחצית השעה!'

השניים נפרדו זה מזה, ונכנסו אל הציון. שתי תפילות נישאו שם מעומק הלב, מלוות בנחלי דמעות. כעבור כמחצית השעה נפגשו השניים מחוץ לציון, עיניהם מאירות, פניהם התרחבו בחיוך רחב, והם לחצו ידיים בחום: 'מחול לך, מחול לך, מחול לך!' - הכריז נח בשמחה, עתה חש כי הפגיעה עברה, הפצע נרפא. 'מי יתן שלשנה הבאה תזכה לחבוק בן, ואל תשכח להזמין אותי לברית!' - טפח על שכם יחיאל בעידוד ונפרד ממנו לשלום...

ואכן, לשנה הבאה, כמה ימים לפני פסח, צלצל לפתע הטלפון בביתו של נח. 'מדבר יחיאל, מגיע לי מזל טוב, נולד לי בן!' - זעק יחיאל בשמחה, ונח שמח באמת בשמחתו ובירכו שיזכה לגדלו לתורה ולחופה ולמעשים טובים...

סיפור מסעיר זה, סיפר הגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ' שליט"א, ואין כמוהו כדי ללמדנו על משמעותה של פגיעה, על עוצמתה, על מה שהיא מחוללת. אם חלילה אדם נכשל בפגיעה בזולתו, לעולם לא יידע מה תהא משמעותה כלפיו. הפגיעה בזולת חוסמת את ההשפעה ממרומים, עוצרת את הישועות, אינה מאפשרת להשפיע טובה וברכה על האדם...

הבה נראה לנגד עינינו בכל עת את דמותו של התינוק הקט, בנו של יחיאל, שלא הגיע לעולם עד שהפגיעה נמחקה, עד שרושמה נמחל ואיננו. לעולם לא נדע כמה התמודדויות, בעיות וקשיים היו נמנעים מאיתנו, אם היינו נזהרים יותר בכבוד הזולת. ואם חלילה נכשלנו - הבה נוודא כי ביקשנו סליחה מיד, לבל תיוותר הפגיעה בעולם, לבל תחולל נזקים חלילה.

נזכור כי במילה, במבט, בתנועה או בהתנהגות, אנו יכולים לנהוג כבוד, להעריך, לפרגן ולהעניק כח, וחלילה - לפגוע, להרוס, להביא על עצמנו נזק אדיר. הבה נתחזק בימים אלו בזהירות בכבוד הזולת,

במניעת כל פגיעה בו. זו הדרך לשמור את צינורות השפע פתוחים ויעילים, זו הדרך להתכונן לקבלת התורה!

(מתוך פניני פרשת השבוע)

ד"ש מעולם האמת / יעקב א. לוסטיגמן

את המעשה הבא שמעתי מפיו של אחד מבני משפחתי, ממתפללי בית מדרשו של כ"ק אדמו"ר מביאלה - לונדון, כפי ששמע אותו מפיו של האדמו"ר שליטא בסעודת ראש חודש, ביום השני של ר"ח אייר בשנה זו (תשפ"א).

וכך היה המעשה:

"בערב פסח קיבלתי שיחת טלפון מאחי, כ"ק אדמו"ר מביאלה אשדוד", מספר הרבי, "הוא אמר לי שיש לו עבורי שטר של 001 דולרים, ירושה מהסבא שלנו הרה"ק בעל החלקת יהושע מביאלה זיע"א.

"כמובן שהתפלאתי מאוד לשמוע על כך, וכי מהיכן נפלה לנו ירושה מבית אבי אבא לאחר שחלפו כבר כארבעים שנה מאז הסתלקותו לשמי מרום?

"וכה סיפר לי אחי את סיפור הדברים, לאחר ששמע מפיו של האיש שביקש לשלם את החוב. ממעשה זה יש לנו ללמוד כמה יש לנו להיזהר ולהישמר בכל הקשור לממון הזולת, לבל תוטרד מנוחת הנשמה שנים רבות לאחר מכן בגלל חובות כספיים שלא נפרעו בזמנם.

"מעשה בבחור שהתקשו למצוא עבורו שידוך, משום שהיה עני ואביון, ולא היה בידו ובידי משפחתו לשלם אפילו דמים מועטים כמחצית מהעלות של 'דמי מפתח' בדירה קטנה, בה יוכלו לגור הוא ורעייתו, ובשל כך משכו רבים את ידיהם ממנו, ואמרו שהם מעדיפים למצוא לבתם חתן שכן יוכל להביא עמו לפחות מימון מינימלי.

"בא אצל זקני הקדוש בעל ה'חלקת יהושע', ותינה לפניו את צרתו כשהוא מבקש עצה וברכה. אמר לו הרבי, הרי עמי סכום של 006,3 דולרים, סכום נכבד ביותר באותם ימים, הא לך סכום זה בהלוואה, אמור לשדכנים שיכולים הם להציע לך שידוכים הולמים שכן יש בידך סיפק לשלם עבור 'דמי מפתח', ואתה תחזיר לי את כספי כאשר ירווח לך בעזרת ה'".

"שמח הבחור לקבל את המעות, ויצא מאת הקודש כשהוא הולך לקיים מצוות פריה ורביה ולהקים בית נאמן בישראל. ואכן פעלו המעות את פעולתן, ובתוך זמן מה בא בברית השידוכים, ולאחר מכן התחתן והתגורר עם רעייתו בדירה שלקחו ב'דמי מפתח'.

"עברו כמה שנים ומצבו הכלכלי הוסיף להיות רע, ולא עלתה בידו האפשרות לשלם לזקני את ההלוואה. המצב הכלכלי גרם לו לבסוף לנסות את מזלו בארץ זרה, והיגר עם משפחתו לאמריקה, שם השתקע וגידל את ילדיו בשלום ובשלווה.

"דבר ההלוואה כמעט נשכח ממנו. הוא הגיע כעבור שנים לביקור בארץ ונזכר שהוא חייב לכסף לזקני. אפילו חשב להיכנס לשלם, אבל לא היה בידו מספיק כסף והוא שב לארה"ב כשהוא שב ושוכח את ההלוואה ואת החוב שהתחייב לשלם.

"ויהי לפני כשנה, והנה בחלומו הוא רואה את זקני הקדוש, המגיע אליו ומזכיר לו להחזיר את החוב של 006,3 הדולרים אשר לווה ממנו לפני עשרות שנים.

"היהודי השתומם, "הרי אתם בעולם האמת", אמר לזקני, ומה לכם כי תתעסקו עם עניינים כספיים, וכי לא תוכלו למחול לי על כך ובזה נפתור את הבעיה?".

"השיב לו זקני מיניה וביה, "הרי הכסף כבר אינו שייך לי כי אם ליורשיי, ולכן לא אוכל למחול עליו".

"היהודי קם משנתו, ולאחר שהרהר בדבר, החליט שאין זה אלא חלום, ונשכח הדבר מלבו בשלישית.

"אולם, כאשר נשנה החלום בשנית כעבור שבועות אחדים, הבין שאכן מוטלת עליו החובה לתקן את אשר עיוות. קרא לבנו בכורו וציווה עליו, לשאול רב כיצד יעשה, ולהחזיר את ההלוואה על מנת לפטור את אביו, שכבר הפך ליהודי מבוגר למדי, מהחוב הישן הרובץ על כתפיו.

"הבן הבכור הלך גם הוא בדרכי האב, וביטל את הדברים בלבו. הוא סבר שאביו אולי מפאת גילו המתבגר, החל לדמיין ולחלום חלומות, וגם הוא שכח את הדברים.

"לא יצאו ימים מרובים, ונגיף הקורונה אשר הפיל חללים רבים בארה"ב ובעולם כולו ל"ע, פגע גם באותו יהודי בעל חוב שהשיב את נשמתו ליוצרה, לפני שזכה להחזיר את ההלוואה.

"כעבור זמן מה הופיע האב בחלום לבנו השני, וציווה עליו לטפל בהקדם בעניין ההלוואה, משום שהוא אינו יכול להגיע למנוחתו כל עוד החוב הכספי רובץ עליו. "אחיך הבכור התעלם מבקשתי", אמר לו האב, "ולכן אני מבקש ממך שתעשה זאת אתה, מהר אל תאחר!".

"הבן פנה אל אחיו הבכור ושאלו אם אכן דיבר עמו האב בנושא זה לפני פטירתו, והבן אישר את הדברים במלואם.

"וכך פנו הבנים לרב שהורה להם כיצד לחלק את הירושה. קודם יש לחלקה לפי מספר בניו של הנפטר, הלא המה בניו של בעל ה'חלקת יהושע', כל אחד מהם מקבל חלק אחד שווה. היחיד מבין בני ה'חלקת יהושע' שנותר בין החיים הלא הוא כ"ק אדמו"ר מביאלה שליט"א, ועליכם למסור לו את הכסף שמגיע לו. את שאר הכסף ששייך לבניו האחרים של ה'חלקת יהושע' אשר כבר אינם בין החיים, יש לחלק ליורשיהם, כל אחד לפי מספר היורשים שלו.

"וכך", משלים הרבי מביאלה - לונדון את הסיפור המצמרר, "התחלקה הירושה ביני ובין אחיי, וזכיתי בירושה של 001 דולרים מזקני הקדוש זיע"א...".

מצות ספירת העומר הכנה לחג השבועות

/ הרב שמעון ממן שליט"א

"וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה..." מביא רבינו אור החיים הקדוש את דברי הזוהר הקדוש (ח"ג צז.) שכתב, שבני ישראל עקב שהייתם במצריים נטמאו בטומאת מצריים. ובכדי להיות עם סגולה להשי"ת ולזכות לקבלת התורה, ציוה עליהם ה' לספור ז' שבועות, כדוגמת אשה הנטהרת לבעלה שצריכה לספור ז' ימים טרם טבילתה במקוה טהרה. ולכן אמר הכתוב "וספרתם לכם" להורות שסיבת הספירה היא לכם ולטובתכם, להכניסכם תחת כנפי השכינה ולקבל את תורתו תורת אמת. וכן דקדק הכתוב באומרו "ממחרת השבת" ולא מיום השבת עצמו, כי מן הראוי להיות ימי ההכנה של הספירה ימים שלמים מתחילתן ועד סופן, וכמו שכתוב "תמימות תהיינה". [וכמובא בהלכה, שראוי לספור את העומר מיד בזמן צאת הכוכבים לא להקדים ולא לאחר, שבכך הוא מקיים דברי הכתוב "תמימות תהיינה", שכל יום ויום סופר בתחילת היום שלא יחסר ממנו כלל ועיקר] והנה מקצת יום ט"ו היו עדיין בארץ מצריים. ולכן ציוה ה' שלא יספרו אלא ממחרת יום ט"ו. כדי שאפילו יום אחד מן הספירה לא יחסר ממנו כלל.

ומה שאמר בלשון "וספרתם", בא לרמוז ללוחות הברית העשויות מסנפרינון. וכידוע שנשמות בני ישראל הם בבחינת הלוחות, ועל ידי החטא נגרם ללוחות לכלוך רוחני ומחשיך אורם. ולכן אמר הכתוב "וספרתם לכם" כי על ידי מניין הספירה יום יום אתם מאירים את עצמכם כסנפרינון. ואולי לכן מנחת העומר באה מן השעורים שהוא מאכל בהמה, ומאידך מנחה חדשה הבאה בחג השבועות באה מן החיטים. להורות לנו שבאותם הימים שבין הבאת מנחת העומר להבאת מנחת חג השבועות, צריך האדם לשנות את עצמו מדרגת הבהמה לדרגת האדם. ולכן מצוה לספור ימים ושבועות, ללמד שכל יום ויום יש לו חשיבות בפני עצמו, וכן כל שבוע ושבוע מן השבעה יש לו חשיבות בפני עצמה. ועם המטען הכבד של ימי ספירת העומר, צריך כל אחד ואחד לבוא ביום חג השבועות ככלי קיבול לחלקו בתורה.

והנה סמוך לפרשת המועדות, כתבה התורה את מצות הבאת שמן זית זך, להדליק בו את הנרות בבית המקדש. וביאר רבינו אור החיים הקדוש, כיון שבפרשת המועדות ישנם כמה שבעיות, חג הפסח שבעת ימים וכן חג הסוכות שבעת ימים שמחת המינים שבעת ימים, גם ראש השנה ויום הכיפורים יש בהן בחינת השבע, כיון שזמנם בחודש השביעי. וכן השלחן של המקדש יש בו בחינת שבע, שהרי ערכו עליו שש מערכות והשלחן אשר ערכו עליו את הלחם משלים למניין השבעה. וכן בפרשת העומר ציותה התורה לספור שבעה שבועות, וכן מצות השבת היא ביום השביעי. ולכן הוסמכה פרשת המנורה שיש בה שבעה קנים, לפרשיות המועדות שנזכרו בהן ג"כ ענין השבעה.

ולפי המתבאר לעיל, אפשר לבאר עוד ענין הסמיכות למצות הספירה הנז' בתוך פרשת המועדות. שעניין השבעה מורה על ענין של שלימות ימי ההכנה, לצורך השגת הקדושה והטהרה. כשם שספירת העומר היא, כדי להתנקות מכל זוהמה ולקבל את הקדושה. כן ענין המנורה רומז להשגת הטהורה, שאינה באה אלא ע"י ההכנה כראוי כל שבעת הימים או השבועות, תלוי לפי גודל הזוהמה. וכן השגת הקדושה מיום שבת קודש ע"י שביתה מן המלאכה, אינה אלא לפי גודל ההכנה בששת ימי המעשה. שככל שיתנקה מן החטא בששת ימי המעשה, יהיה כלי קיבול להשגת הקדושה ביום השבת.

יהי רצון שנזכה להכין את עצמנו ליום מתן תורה, על ידי סור מרע ואחר כך ועשה טוב, להתרחק מכל מעשה שאינו לרצון ה', ומאידך להשתדל לעשות רצון ה' בלב שמח. ונזכה בקרוב לביאת הגואל ולבניין בית מקדשנו ותפארתנו אכי"ר.

בסוד שיח
כשם שפרצופיהם שונים
כך דעותיהם שונות

מיומנו של מוטי הרטוב מתנדב ב"בית לוינשטין" מטעם "עזר מציון"

סוף סוף יכולה לעלות על יצועה בחדרה

כשנתבקשתי לבקר את ל.ב, נאמר לי מראש שאני עומד לפגוש אישה לא שגרתית. וכמה שהאמירה הזו נכונה, לא יכול היה לשער האיש שהפנה אותי אליה. ככל שהכרתי את ל.ב התגלו רבדים נוספים, הן באישיותה והן בהיסטוריה המשפחתית הקרובה. כ"כ התברר, במיוחד בטיפול בל.ב, שהחלק הקל והפשוט של ההתנדבות רק מתחיל בביקור במחלקת השיקום בבית לוינשטין, והחלק המורכב והתובעני (מרצון יש לומר) נמשך לאחר השחרור לבית ולקהילה.

ל.ב הגיע למחלקה לשיקום מוחי לאחר אירוע מוחי קשה שעברה, לאחר שבבית חולים קודם נתנו לה תרופה שהיא אלרגית אליה. התרופה גרמה לה לשיתוק בפלג גוף ימני לכל אורכו. למרות מצבה הלא פשוט, במיוחד לאשה שטרם השלימה ארבעה עשורים, כשנשאלה לשלומה השיבה בנעימות אופיינית וחיוך עדין "עכשיו יותר טוב מאתמול, ומחר יהיה יותר טוב". קשה להאמין שנותר בה קורטוב של אופטימיות אחרי המכות שספגה, מכה אחר מכה. ל.ב עלתה ארצה מבריה"מ בשנות ה-90 כרווקה בריאה ושמחה, ללא משפחתה. כעבור מספר שנים נפגעה בכל חלקי גופה בתאונת דרכים, במיוחד בראשה ובידה שהשפיעו על חייה בהמשך. התברר שכתוצאה מפגיעת הראש בתאונה החלה לסבול מהתקפים אפילפטיים ופרכוסים מסוכנים ותכופים. לאחר תקופה, בה ההתקפים "נרגעו" בעוצמתם והמרווחים ביניהם התרחבו, הכירה את א. שעלה גם הוא ארצה מאחת ממדינות בריה"מ, ושירת כקצין בצה"ל, והתחתנו. ילדה 3 בנים, ששניים מהם התגלו כחולי אפילפסיה קשה. הבן השני אף נפטר באחד ההתקפים והמשפחה נכנסה לאבל עמוק. אמה של ל.ב, שהגיעה ארצה לעזור לבתה - לא יכלה לשאת את האבל על מות נכדה האהוב וחזרה לניכר, החלטה שהיתה הרת גורל עבורה אישית כפי שיתגלה בהמשך. כששאלתיה אם אין עוד מישהו ממשפחתה שיכול לבוא לעזור, סיפרה לי על הגורל האכזר של משפחתה: שני הוריה, אחיה ואחותה, נהרגו בתאונות דרכים שונות, כל אחד בתאונה נפרדת, בהפרשים של 4 שנים זו מזו. יוזכר כאן, כי ל.ב עצמה ניצלה מתאונת דרכים, ממנה יצאה פגועה בכל גופה. אך רוחה לא נשברה. היא החליטה להמשיך לחיות כדי לעזור ולגדל את בניה.

בשיקום במחלקה, בפיזיותרפיה וריפוי בעיסוק, ל.ב התקדמה עד למיצוי יכולתה להתנהלות עצמאית במגבלותיה, והכל בהשלמה עם גורלה ותוך תקווה לחזור בהקדם לביתה, בעלה וילדיה. לקראת שחרורה עלתה בעיית נגישות בביתה. יודגש כי ל.ב ומשפחתה גרו בבית צנוע וישן בעיר דרומית רחוקה, אך חדר ההורים וגם המקלחות היו בקומה השנייה, כמובן ללא מעלית. לפי נהלי משרד הבריאות והשיכון, עזרה למשתחררים מאשפוז ושיכון יכולה להינתן רק לאחר שהמשתקם חוזר לביתו ולאחר ביקור ואישור צוות מקופת החולים בה היא רשומה. כך של.ב נאלצה להגיע לביתה טרם השיפוצים, לישון על ספה בסלון ולהתקלח בעזרת צינור ההשקיה של הגינה, ללא מים חמים. בירורים עם קבלני עבודות שיפוצים וחברת מעלונים העלתה שהעלויות עשויות להגיע לכ-120,000₪, סכום אגדי עבור משפחה צנועה זו ובלתי אפשרי. כאן החלה מסכת התכתבויות אינסופית עם משרדי הבריאות והשיכון, כולל פניות למנכלים והשרים, בעזרתו של איש החסד ש.ש שקשריו חובקי עולם. במקביל חיפשנו שיפוצניקים שיעשו העבודה במחיר טוב. בעזרתה של אשת החסד ר.ש אותרו שיפוצניקים שהסכימו לבצע העבודות במחירי עלות החומרים - 22,000₪ במקום 50,000₪.

לאחר חליפת מכתבים ואינסוף טלפונים, עם עליות וירידות במשך למעלה מחצי שנה (בהם ל.ב ישנה בסלון ו...) אושרה השתתפות המדינה בשיעור של 95%, כך שלמשפחה נותר לממן 6,000₪ בלבד. אך גם סכום זה אין להם, ובלעדיו לא יתחיל הפרויקט. ל.ב יודעה במהלכים שנקטנו, לא הפסיקה להודות על מאמצינו, אך לא העזה להעלות על דל שפתיה בקשה לעזרה נוספת. לנו היה ברור שלא נזנח את ל.ב בקומה התחתונה וללא מקלחת חמה. פנינו למספר תורמים ועמותות, ולאחר זמן קצר הושלמה המשימה והעבודות יצאו לדרך... אין לתאר את הרגשת הסיפוק שחשתי כאשר ביום שהסתיימה התקנת המעלון, קיבלתי סרטון קצר בו ל.ב מצולמת יושבת, קשורה בטיחותית לכיסא, ועולה לקול מצהלותיה וקולות שמחה ואושר של בניה ובעלה. סופסוף ל.ב יכולה לעלות על יצועה בחדרה, אותו עזבה למעלה משנה קודם לכן... בעזרת 3 עמותות צדקה של בתי כנסת ברעננה נרכשה עבור ל.ב קלנועית משופצת זוגית כדי שתוכל לבצע קניות באופן עצמאי ולאסוף את בניה מבתי הספר המרוחקים מביתה. המשכתי להיות בקשר טלפוני עם ל.ב, וכעבור כשנה היא הפתיעה ובישרה לי שהיא הרה (טבעי) וצפויה ללדת בת. לא היתה מאושרת ממנה באותה תקופה. אולם, מצב הרוח המעולה התחלף בדאגה רבה כאשר הבדיקות העלו שהעובר נושא בגופו סימנים ברורים למחלת האפילפסיה. הרופאים המליצו, ואף דרשו ממנה, להפיל בניתוח מתוכנן. ל.ב סירבה בכל תוקף לבצע הפלה של התינוקת שאמורה להיות ע"ש אמה המנוחה

והאהובה, וטענה שככל שיתגלו בעיות בעתיד היא תטפל בהן ובתינוקת. כעבור מספר חודשים היא אכן ילדה את בתה, שמצבה התגלה כקשה מאוד. ההתקפים האפילפטיים רדפו את התינוקת והוריה בזה אחר זה, עם פרכוסים מסוכנים. כדי להקל על הצד הכלכלי של המשפחה שלחנו מסמכי ההיריון והלידה לעמותת "אפרת" המסייעת לנשים היולדות למרות הקשיים הרבים.

הגידול של התינוקת א.ב מלא אתגרים, התקפים, פרכוסים וקשיים אחרים. התפתחותה איטית מכפי גילה, אך דווקא בגלל זה ל.ב עובדת קשה יותר כדי ללמדה בעצמה ובעזרת אנשי מקצוע, וכל התקדמות קטנה, הן בפן הגופני והן בפן השכלי, ל.ב רואה כניצחון שלה על הרופאים שדחקו בה להפיל.

לאחרונה ניתנה לא.ב תרופה חדשה, שמינונה גדל עם הגיל והמשקל. תרופה זו מקילה מאוד על א.ב והוריה, שכן כמות ההתקפים והפרכוסים ירדה משמעותית, ובתקווה להמשך השיפור, כשברור שכל הישג יהיה כרוך בעבודה קשה, הן של ל.ב והן של בתה המתוקה. אתם מוזמנים להתפלל עליה ועל בתה.

בסוד שיח

כשם שפרצופיהם שונים
כך דעותיהם שונות

עריכה גרפית - גיל ויין

נשמח לקבל תגובות והערות מהקוראים
בדוא"ל: besod@013net.net